

Sant Antoni. Morella, 21 de gener de 2023

Efes. 6, 10-13.18

Salm 15, 1-2 i 5.7-8.11.

Mt 19,16-26.

En la nostra societat pràctica i que busca sempre resultats concrets i quantificables, en la nostra societat occidental que sembla estar atenta només al consum i a la satisfacció hedonista personal, en la nostra societat que cada vegada crea una més gran distància entre els que tenen molt i els que no tenen quasi res... ¿encara té sentit donar culte a Déu? O més encara, ens atrevim a tenir fe? ¿Podem admirar encara, des d'una perspectiva lògica i sensata, una persona que va viure a cavall dels segles 3er i 4art de la nostra era? Podem tenir com a referent i model a sant Antoni que per seguir a Jesucrist ho va vendre tot i ho va donar als pobres?

Dit d'una altra manera, ¿Té sentit ser cristià en un món en el que no sembla haver altra finalitat que la del progrés tècnic i social? Té futur la fe? Val la pena jugar-se la vida entera en aquesta carta? La fe cristiana ¿no és una relíquia del passat, ja superada, que ja no necessita ningú, doncs totes les forces han d'unir-se per a dominar la misèria i fer créixer el progrés?

De veritat? Realment tot això és aixina? No passa més bé que la humanitat, al fer anar cada vegada més de pressa la màquina del progrés, s'està ficant en un cercle mortal? El conegut aviador francès Antoine de Saint-Exupéry en el seu conegut llibre "El petit príncep" escriu: "Què insensat és el món dels adults, de la gent lletrada. Ja no entenem més que de màquines, de geografia i de política. I ja no entenem allò que és més autèntic: la llum, els núvols, el cel i les seues estrelles".

I en una altra ocasió escrivia el mateix autor a un general: "En el món no hi ha més que un problema: com poder tornar a donar als homes un sentit espiritual, una inquietud espiritual; deixar que neixi en ells una cosa semblant al cant gregorià. Miri, no es pot seguir vivint de frigorífics, de política, de balanços i mots encreuats. Ja no es pot seguir així!"

I és el que en primer lloc vol fer la fe, el culte a Déu i el tenir com a model a un sant, com nosaltres avui tenim a sant Antoni: fer nàixer en els nostres cors una inquietud espiritual, transmesa per mitjà de la bellesa i profunditat de la Paraula de Déu que hem escoltat, per la unció de la música que interpreta el cor, acompanya l'orgue monumental i tots cantem, transmesa per la música de la banda i per la germanor i alegria dels seus

membres que aquest any feu de majorals, transmesa per l'exemple de la vida del sant que, dèsset segles fa, va deixar-se portar per la força i la crida de l'Evangelí. Inquietud espiritual que, com en sant Antoni, només naixerà en els cors dels qui se deixen penetrar per la formosor de la Paraula de Déu, per la musicalitat dels cants, per la recerca de la veritat, pel desig de solidaritat i empatia amb els més necessitats. I això farà que en la nostra vida sempre hi hagi brots d'alegria, de pau, d'autèntica fraternitat.

I aquesta inquietud espiritual ens fa descobrir la set de veritat i de bé que tots tenim en el nostre cor. Qui no queda encantat davant una persona bona? En quin cor no ressona la pràctica de la solidaritat o la generositat d'algun germà o germana? Qui no té la il·lusió d'ajudar i col·laborar amb algú que millora la nostra societat? I quan ens deixem portar per aquest desig, només obrint un poc el ulls del cor, trobem a Jesús. I com al jove de l'Evangelí que hem escoltat, o com a sant Antoni que avui recordem, també a nosaltres Jesús ens diu: confia en Déu, obri el teu cor al seu amor, no oblides que totes les coses d'este món passen i Déu no! Recorda que després d'aquesta vida, que per molts anys que fem sempre és curta, ve la Vida Eterna a la que només s'arriba seguint el Bé que és Déu i el seu enviat Jesús.

És el que van fer els nostres avantpassats. El fundar la confraria de sant Antoni va ser per celebrar aquest sant. Encomanar-se a la seva protecció, especialment els masovers, que també encomanaven els animals que eren els seus mitjans de vida. Seguir l'exemple de vida de sant Antoni, exemple de fe, de prudència, de descobrir en les coses creades: les persones, els animals, la natura... la mà provident del nostre Pare Déu que es preocupa de totes les seues criatures i, per això també nosaltres sempre hem de cuidar, respectar, ajudar les persones, les criatures, tota la creació.

La inquietud espiritual, la set de veritat i de bé ens porten a viure estimant Déu i servint es germans. Del mossèn i dels membres de la Confraria de sant Antoni de Morella i del cor ple d'acció de gràcies a Déu i a la Mare de Déu de Vallivana per la salvació de la pesta va nàixer la proposta de les festes del Sexenni, fent ara fa pocs dies (el passat 17 de gener) el 350 aniversari. De l'amor a Déu i als germans naixia el compromís de molts confreres d'ajudar-se en les necessitats i tantes vegades en les més difícils: en el moment de la malaltia, de la mort i de l'enterrament. I d'esta festa que celebrem anualment podem veure i aprendre la germanor i solidaritat que els nostres iaïos i pares tant bé van saber viure i transmetre i que també nosaltres ara hem de viure i transmetre a les futures generacions per construir un món nou, una nova civilització on l'amor, la veritat, la justícia, la pau i el bé siguin els fonaments i principis d'acció de la vida de tota persona, de tot poble i ciutat i de tota la nostra societat.

Sí, té sentit, també avui i sempre, donar culte a Déu i admirar i imitar els sants, per molts anys que faci que ja no estan. Més encara, m'atreviria a dir: es necessita tindre fe per poder descobrir amb claredat la inquietud

espiritual que tenim al cor i que no s'apagui i ens deixi tristos per sempre. Es necessita tindre fe per poder respondre adequadament a la set de veritat i de bé que tots tenim i no conformar-nos amb respostes fàcils i reductives que no respecten les persones, les criatures, la creació. Es necessita tindre fe per poder donar-nos als germans amb una generositat tant gran com la de Jesucrist a qui va imitar entre altres, sant Antoni que va viure seguint a Jesús: estimant sense esperar res a canvi.

Que també nosaltres com el nostre sant i tants morellans i morellanes que ens han precedit intentem viure amb aquest esperit. Amb l'ajuda de Déu, ho aconseguirem.